

Kázání Růžd'ka 30.5.2021

Otec, Syn, Duch svatý, víra, naděje, láska

Introit: *Žalm 115*

Píseň 191

Modlitba

Čtení: 1. Korinským 13

Píseň 398, 8 slok

Text kázání: 1. Janova 4, 12-18

Bratři a sestry,

minulý týden na letniční neděli jsme si připomněli seslání Ducha svatého na Boží lid. Dnes je podle církevního kalendáře *neděle Svaté trojice*. A myslím, že to církev při sestavování tohoto kalendáře docela dobře vymyslela. V Duchu svatém se nám totiž v příběhu evangelia představuje poslední, třetí osoba Boží. Takže ta trojiční neděle je vlastně takové shrnutí, připomenutí, že věříme v Boha trojjediného. V Boha, který se zjevuje ve třech osobách. V evangeliích mluví Pán Ježíš o svém Otci v nebesích, dále pak mluví o sobě jako o Božím Synu, a konečně zaslubuje, že po svém odchodu na nebesa pošle Přímluvce, Ducha svatého.

Boží trojjedinost je jedno veliké tajemství, kterému nejsme schopni zcela porozumět. Tři osoby, a přitom jeden Bůh. I když se již od počátku církve mnozí věřící snažili poznat tajemství Boží trojjedinosti, stejně se ho nikomu nepodařilo zcela odkrýt a vysvětlit. Bůh je prostě nad naše chápání. Přesto mi dovolu, abych na tomto místě zmínil dva historické pohledy na trojjedinost. Tím prvním pohledem je teze, na které se usnesli křesťané na koncilu v Konstantinopoli a kterou prakticky vyznávají i dnešní křesťané: „**Bůh je jedné podstaty ve třech osobách.**“ Jinými slovy, je to jeden jediný Bůh, kterého můžeme vnímat trojím způsobem. Tím druhým pohledem, je učení jednoho z největších teologů 20. století, Karla Bartha. Řekl bych, že doplňuje předchozí tezi: „**Boží zjevení má trojí podobu, Bůh je skrytý a odhaluje se nám ve stvoření, dále, Bůh se zjevuje v Ježíši Kristu pro nás, a ta třetí podoba, Bůh je v nás skrze Ducha svatého.**“ Ovšem ani jednu osobu Boží trojice nelze oddělit od druhé. V Bohu Otci se přece můžeme vnímat jako Jeho děti, v Kristu je nám Bůh přítelem a skrze Ducha svatého, můžeme bytostně prožívat Boží přítomnost a jeho lásku.

V tom dnešním textu jsme z pera apoštola Jana četli, že **Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.** Můžeme toho o Bohu učeně navykládat mnoho, můžeme Boha teologicky zkoumat a prozkoumávat, můžeme jít studovat biblické školy, a můžeme být všelijak obdarováni různými talenty, nebo dary Ducha svatého, můžeme mít dar jazyků, dar proctví, můžeme mít velikou víru, můžeme obsáhnout veškerá poznání, ale jak píše pro změnu apoštol Pavel, **pokud nemám lásku nic nejsem. Jsem jen dunící kov a zvučící zvon.** A zpět k Janovi, který s Pavlem souzní: **Kdo nemiluje, ten Boha nepoznal, protože Bůh je láska.**

Bůh je tedy, milí přátelé, především láska. Ovšem nepletme si to s láskou tělesnou. A ani s láskou jako s kladnou vlastností. Bůh je osoba plná lásky. A jestliže apoštol Jan píše velice striktně, že ten, kdo nemiluje, nepoznal Boha, tak mluví o své vlastní zkušenosti. Vždyť to byl přece on, který sedával u Ježíše nejbliž. A Ježíšova láska ho proměnila v milujícího člověka. A jestliže za svého života potkal lidi, kteří si říkali křesťané a přitom se mezi sebou žrali, nedovedli si odpustit a vyhledávali rozbroje, pak je celkem logické, že takovým Jan říká jasně, že Boha neznají. Protože kdyby ho skutečně znali, tak jsou jiní, milující a odpouštějící. Zkusme si tedy na základě toho verše položit zásadní otázku. Jan píše, **Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.** Znamená to tedy, že když se nemilujeme, že Bůh v nás nezůstává? Pokud bychom to vzali doslova, pak je to velice zásadní a závažné slovo. Máme-li přece v srdci hněv, zlobu, nenávisť, vzdor, jak pak bychom tam mohli mít Boha?

Jan na to odpovídá v následujícím verši: **Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha.** Jak poznáme, že máme Ducha svatého? Znovu se vracím k tomu, co o Duchu svatém řekl Karel Barth: **V Duchu svatém je Bůh v nás.** Úloha Ducha svatého je tedy taková, že nám zpřítomňuje Boha přímo v našich srdcích! Ten, kdo je naplněn Duchem svatým, prožívá, že Bůh není vzdálen, ale přebývá v jeho srdci. Ovšem, a to bych byl

velice rád, nepleťme si Ducha svatého s duchem humanismu a takové té všeobecné moderní lásky a tolerance všeho. Ducha svatého poznáme i tak, že totiž přímo do naší duše vkládá i plnou jistotu pro den soudu. Jistotu záchranu, jistotu věčného života. Tak jsme to četli: **V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu.** Tedy pokud ta Boží láska v nás skutečně dosáhla svého cíle. A tím cílem je to, co už jsme probírali. **Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.**

Nemáš-li tedy jistotu věčného života, pak se vždycky ptej proč. **Přijal si Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele?** To je první a zásadní věc. U toho Jana jsme dále četli: **Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu.** Bůh nezůstává s těmi, kdo nevyznávají Krista. Kristus je totiž jediná cesta, jak přijít k tomu pravému Bohu. Nemůžeme přijít k Bohu jinak než skrze Krista. Protože pouze On nás může zbavit našich vin. Našich hříchů. Našeho oddělení od Boha. A tohle je pouze Kristova úloha v Boží trojici. Kristus je jediným mostem do Božího království. Jiný tam nebude. Hezky to shrnuje opět Karel Barth: **„Boha lze nalézt pouze v Kristu, protože Kristus je obrazem Boha.“** Bez Krista nemůžeme přijít k Otci a bez Ducha svatého nemůžeme poznat, jaký Bůh skutečně je. Ale bez Krista nám nemůže být dán ani Duch svatý, a tudíž ani ta jistota pro den soudu.

Pokud jsi tedy přijal Ježíše za svého Pána a Spasitele, a přece ti ta plná jistota pro den soudu chybí, pak se samozřejmě ptej, **zda nežiješ v nějakém hříchu.** Můžeš prosit Ducha svatého, aby ti ukázal příčinu tvé nejistoty. A když ti ji ukáže, pak je potřeba svých hříchů, svých špatných postojů nelásky před Pánem Ježíšem litovat. Vyznat svou nepravost, prosit o odpuštění a s vírou přijmout ospravedlnění.

Pokud i tak stále nemáš plnou jistotu pro den soudu, pak pros Pána Ježíše, aby tě pokřtil svým ohněm Ducha svatého. Když budeš o to stát celým srdcem a vytrvale očekávat, pak tě jistě Bůh svým Duchem naplní. Pak můžeš také volat přímo k Duchu svatému, aby tě naplnil, anebo požádat křesťany, kteří už mají tuto zkušenost za sebou, aby se za tebe pomodlili se vzkládáním rukou.

Pro naši víru, bratři a sestry, je zcela zásadní mít Boha skrze Ducha svatého ve svém srdci. Nevěříme totiž v Boha imaginárního a vzdáleného, ale v živého. A právě v Duchu svatém nám je nyní nejbliž. Ale nelze tak bez Krista. To znamená bez pokání. Někdy se nám také stává, že jsme byli naplněni Duchem svatým a Boží láskou, ale naše srdce se změnilo. Pokazilo. Stalo se tvrdé, nekompromisní, závistivé, rozhořčené, vzdorovité, a já nevím jaké ještě. Tvrdými postoji se nám pak např. stalo, že jsme Ducha svatého zarmoutili, anebo i zahasili. Pokud se nám to stane, pak je potřeba prosit o obnovu.

Abychom v té Trojici nezapomněli na Otce: Bůh Otec je dárce našich životů, jsme jeho děti. A On je ten, který nás podobně jako otec v marnotratném synu očekává a bolí ho srdce, když se mu vzdalujeme. A naopak se raduje, když jdeme jako ten marnotratný syn do sebe a vracíme se skrze pokání k Bohu. A je to Bůh Otec, který vymyslel plán záchranu pro člověka. To on nám dal svého jediného syna. Jeho role v našich životech víry je tedy také velmi důležitá. On je i náš Ochránce.

V Boží trojici tedy můžeme zakoušet Boha ve třech podobách. Z Písma se dá mnohé vytušit o jejich úlohách. Přesto pro nás zůstává podivuhodným tajemstvím to, že je to jeden Bůh ve třech osobách. Jak píše apoštol Pavel v listu Korintským: **Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.** Celou kapitolu pak zakončí známým výrazem: **A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.** Víra v Boha, naděje v Duchu svatém a láska, která se v Kristu ukázala na kříži. A nejen na kříži. Ta láska se má ukázat i na našich životech. Kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává. Amen. Modlitba píseň 408, 7 slok

Slovo poslání: Jan 14, 15-27

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 419